

Dreamy

တစ်သက်မှာ တစ်ခါတော့
ရှင်နဲ့
ချစ်ဖူးချင်တယ်

Part 1

မိုးတွင်းကုန်လို့ ဆောင်းတွင်း ဝင်တော့မယ် ဆိုတဲ့ အသိက လေယာဉ်ပေါ်ကနေ အပြင်ဘက်ကို ငေးကြည့်နေတဲ့ ကျွန်မအတွက် နွေးထွေးလွန်းပါတယ်။ မိုးရွာရင်လည်း သူ့မိုးကာပေးဝတ်ပြီး ထီးအတူဆောင်းကာ သွားတတ်ပြီး ဆောင်းတွင်း ရောက်ပြန်ရင်လည်း အလှပြချင်တဲ့ ကျွန်မအနွေးထည် မဝတ်လာတဲ့ အခါမှာ သူ့အနွေးထည်ကို ပေးဝတ်တတ်သည် ။ အမြဲတမ်း အနားမှာ နေပြီး လိုလေသေးမရှိ ဂရုစိုက်တတ်တဲ့ သူ့ကိုတွေးမိပြီး ကျွန်မပြုံးမိတယ်။

တဖြည်းဖြည်း နှိမ့်ဆင်းလာတဲ့ လေယာဉ်က ပြေးလမ်းကို ဆင်းသက်လာသည် ။ အမေက ဂျပန်နိုင်ငံသား တစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ကြိုက်မိပြီး ကျွန်မကိုဂျပန်မှာ ပဲ မွေးခဲ့ပေမဲ့ လင်မယား သဘာဝရန်ဖြစ်ကြတဲ့ အခါမှာ အမေက ဂုဏ်သာရှိသေးတဲ့ ကျွန်မလက်ကိုဆွဲပြီး သူ့ရဲ့ အမိမြေဖြစ်တဲ့ မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဂုဏ်ကနေ ၁၅နှစ် အထိ မြန်မာပြည်မှာ နေခဲ့ပြီး အသက်၁၅နှစ်မှာ အဖေရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကြောင့် သူ့ကို ချစ်တယ်လို့ တောင် မပြောခဲ့ရဘဲ ဂျပန်ကို ပြန်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မရဲ့ အတွေးနုလေးကြောင့် ဘယ်တော့မှ မြန်မာပြည် ပြန်မလာတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားပေမဲ့ အခုရောက်နေတာက မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လေဆိပ်ဆိုတဲ့ လေယာဉ်ကွင်းထဲမှာ ၊ အနေဝေးရင် သွေးအေးတယ် ဆိုပေမဲ့ ကျွန်မက

တော့သူ့ကို တစ်နေ့မှ မေ့မရခဲ့ပါဘူး။ လေယာဉ်ကွင်းကနေ ထွက်လာလိုက်ပြီး ကားငှားလိုက်စဉ်မှာ ပဲ တိုက်ခတ်သွားတဲ့ လေပြေလေးတွေကြောင့် ကျွန်မအတွေးတွေ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေဆီ ...

8နာရီ 30ဆိုတာနဲ့ အိမ်ရှေ့ကို စက်ဘီးတစ်စီးနဲ့ ရောက်လာတတ်တဲ့ ကိုကို၊ လွယ်အိတ်ကို ဘေးတစ်ခြမ်း လွယ်ကာထားတဲ့ ကျွန်မ၊ ကိုကိုရဲ့ စက်ဘီးနောက်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး သူ့ရဲ့ ကျောင်းအင်္ကျီကို ဆွဲကိုင်လိုက်၏။

"ကိုဖြိုး"

"လရောင်လေ ကိုဖြိုးကို ပြောစရာရှိတယ်။ ကိုဖြိုးက ဒီနှစ် ၁၀တန်းလေ လရောင်ကအခုမှ စတန်းပဲ ရှိသေးတယ်မလား။ အဲဒီတော့က ကိုဖြိုး ကျောင်းပြီးသွားရင် လရောင် တစ်ယောက်တည်း ကျောင်းသွားရတော့ပေါ့"

ကျွန်မစကားကြောင့် ကိုဖြိုးကိုယ်လေး တုန်တက်သွားသလို ဖြစ်သွားတာ တွေ့လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မဝမ်းနည်းသလို မျက်လွှာလေး ချလိုက်စဉ်မှာ ကိုကိုရဲ့ စကားကြောင့် ပျော်သွားတာတော့ အမှန်ပါ။ ကိုကိုက ကျောင်းပြီးသွားရင်တောင် အပို့အကြို လုပ်ပေးမယ်တဲ့ လေ။ ချက်ချင်းဆိုသလို ကျွန်မလက်တွေက သူ့အင်္ကျီ ကိုင်ထားရာမှ တစ်ဆင့် သူ့ခါးကို ပြောင်းကာ ဖက်ထားလိုက်သည် ။ အရှေ့မှာ စက်ဘီးနင်းနေတဲ့ ကိုကိုရဲ့ မျက်နှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမယ် မသိခဲ့။ ဒီလိုနဲ့ ကျောင်းရှေ့ရောက်တော့မှ ကိုယ့်အတန်းရှိရာ ဆီကိုသွားရင်း လမ်းခွဲခဲ့ကြသည် ။

သူသွားတဲ့ ဘက်ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မနှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးမိသွားတယ်။

သူမေ့နေတာပဲ ... မနေ့ညက စာလာရှင်းပြပြီး သူ့စာအုပ်အိမ်မှာ ကျန်နေခဲ့တယ်လေ၊ အစကတော့ ပြန်ပေးမလို့ ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုနေ့လယ်

ကျရင် ထပ်ပြီးတွေ့ချင်တာမို့ သူ့စာအုပ်ကို ပြန်မပေးခဲ့ပါ။

"ဟိတ် ... မိန်းမတွေ သတင်းကောင်းဟ"

"ဒီနေ့ကျောင်းကို ကောင်လေးအသစ် တစ်ယောက် ပြောင်းလာတယ်။ ၁၀တန်းတဲ့ ချောချောလေးဟယ် ငါတွေ့ခဲ့တယ်"

သူတို့ ပြောနေတာ ကြားမိပေမဲ့ ကျွန်မအတွေးနဲ့ ကျွန်မ ပျော်နေတာ မို့ အာရုံမစိုက်မိ ကျွန်မထင်တာတော့ အဲဒီကစပြီး ... နေ့လယ် ကျွန်မ သူ့အခန်းရှေ့ရောက်တော့ သူတို့ အခန်းရှေ့မှာ ကျွန်မတို့ အတန်းကအပါဝင် တခြားအတန်းတွေက မိန်းကလေးပေါ် ရောက်နေကြတာကို တွေ့သည်။ သူတို့ ပြောတဲ့ ကောင်လေး အပြင်ထွက်ဖို့ လာတဲ့ အချိန်နဲ့ ကျွန်မ အခန်းရှေ့ကနေ ကိုဖြိုးကို လှမ်းခေါ်ဖို့ လုပ်တော့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ တိုက်မိပြီး ကျွန်မကိုယ်လေး အရှေ့ကို ပြုတ်ကျခါနီးလေးမှာ ပဲ သူ့ရဲ့ လက်မောင်းတွေနဲ့ ကျွန်မကိုယ်လေးကို ဖမ်းထားလိုက်သည်။ ချက်ချင်း ကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်ပြီး သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောဖို့ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ ပဲ သူ့ရဲ့ ရှည်လျားတဲ့ မျက်တောင် ညှို့အားကောင်းတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ ဖွေးအုနေတဲ့ အသားရေတွေ ကြောင့် အတန်ကြာတဲ့ အထိ သူနဲ့ မျက်လုံးချင်း ဆုံခဲ့သည်။ သူ့ရဲ့ လက်ကို လွှတ်လိုက်တော့မှ သတိပြန်ဝင်လာတဲ့ ကျွန်မကို သူ့ရဲ့ smirk အပြုံး တစ်ခုနဲ့ နှုတ်ဆက်သွားတယ်။ သူ့အပြင် ထွက်သွားတဲ့ အထိ ကျွန်မ မျက်လုံးတွေ သူ့ဆီကမခွာနိုင်ခဲ့။

"ဟိတ် ... ဒီလောက်ကြည့်ရင် တော်ပြီပေါ့"

ကိုဖြိုးသူငယ်ချင်းတွေ စနောက်လိုက်မှ စာအုပ်ကို သတိရသွား၏။ ကိုဖြိုးရှိရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် တွေ့လိုက်ပါတယ် ဝမ်းနည်းသွားတဲ့ ကိုဖြိုးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ စနောက်နေတာမို့ စာအုပ်

ကို ကိုဖြိုးကို ထောင်ပြလိုက်ပြီး ထိတ်ဆုံးအတန်းမှာ ထားခဲ့လိုက်သည်

။

ကျောင်းဆင်းချိန် ကိုဖြိုးကို စောင့်နေကျ နေရာလေးမှာ ထိုင်စောင့်နေရင်း အနားရောက်လာတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က "လရောင်ဖြိုးမင်းဟိန်းက နင့်ကို ပြန်နှင့်တော့တဲ့ သူ့အချိန်ပိုဆင်းပြီး စာလုပ်ရမှာမို့လို့ တဲ့ "

"အဲ ... "

"မိုးကလည်း ကလေးတွေ ကျောင်းပြန်ချိန်ဆိုရွာပြီ"

ဆရာမ အပြင်ဘက်ကိုကြည့်ပြီး ပြောနေတာကြောင့် အပြင်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်စဉ် တဖွဲဖွဲကျနေတဲ့ မိုးစက်တွေကြောင့် လွယ်အိတ်ထဲက ခေါက်ထီးကို ထုတ်ယူပြီး ထွက်လာခဲ့သည် ။

"ဖြိုးမင်းဟိန်း နင်ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"ခဏလေး ... လရောင် ထီးမပါလောက်ဘူး ငါလိုက်ပေးပြီးတာနဲ့ ပြန်လာခဲ့မယ်"

တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရတဲ့ အပြင် မိုးကပါ ရွာလာတာကြောင့် ညည်းညူလိုက်စဉ် နောက်ကနေ ထီးလာဆောင်းပေးတဲ့ သူ့ကြောင့် ပျော်သွားပြီး ကိုဖြိုး အထင်နဲ့ နောက်လှည့်လိုက်စဉ် တွေ့လိုက်ရတဲ့ သူ့ကြောင့် စိတ်ထဲအလိုမကျ။

"ကောင်မလေး ... ထီး မပါဘူးလား"

ကျွန်မ ဘာမှ ပြန်မပြောမိတာကြောင့် သူဘက်ကနေ စကား မပြော တတ်ဘူးလားတဲ့ ။

"ပြောတတ်ပါတယ်"

"ဒါဆို နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"လရောင်ကို"

"နာမည်က အလှလေးပဲ ကိုနာမည်က ထက်ယံ မှတ်ထားဦး"

ကျွန်မသာ သူ့ကို စကားမပြောခဲ့ရင် ကိုဖြိုးလာပေးတဲ့ ထီးကို ဆောင်းရမှာ ။ မသိခဲ့ဘူး သူထီးလာပေးတာ နောက်နေ့ကျောင်းရောက် မှ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ စနောက်ရင်းနဲ့ ပြောမှ သိခဲ့ရတယ်။

ကိုဖြိုးက ၁၀တန်းဖြစ်သလို အတန်းခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်တာ ကြောင့် အမြဲ အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့တယ်။ သူနဲ့ မတွေ့ရတဲ့ နေ့တွေမှာ ကို ထက်နဲ့ အမြဲဆိုသလို တွေ့ဖြစ်လာတယ်။ ကျောင်းထဲက သူငယ်ချင်း တွေကလည်း ကိုထက်နဲ့ ကျွန်မကို နှောက်ပြောင်လာတယ်။

"သူတို့ နှစ်ယောက် တွဲနေကြတယ်တဲ့ "

"ဖြိုးမင်းဟိန်း မင်းကွာ ... သူ့ကို ကြိုက်နေရင်လည်း ပြောလိုက်ပေါ့။ မင်းက အမြဲအေးတိအေးစက်နဲ့ ကြာရင် သူ့နောက်ပါသွားလိမ့်မယ်"

သူတို့ နှစ်ယောက် စကားပြောနေတဲ့ နားကို ထက်ယံ ရောက်လာ ကာ

"ငါ မင်းနဲ့ စကားပြောလို့ ရမလား ... အတန်းခေါင်းဆောင်"

သူခေါ်တဲ့ နောက် မလိုက်ခဲ့သင့်ဘူး ... သူအဲဒါကို ပြောမယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေပေမဲ့၊ သူတကယ် ပြောလာတော့ မခံစားနိုင်ဘူး။

"ငါ ကြားမိသလောက် မင်းနဲ့ သူနဲ့ မောင်နှမလို ဆက်ဆံရေးမျိုးတဲ့ ၊ အဲဒါကြောင့် တခြားသူဆီ အကူညီမတောင်းခင် မင်းဆီကနေ တောင်းတာ"

"ငါ့ကို ကူညီပါကွာ သူငယ်ချင်း၊ ငါလရောင်ကိုကြိုက်တယ်"

ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ မျက်နှာပျက်သွားတဲ့ သူ့ကြောင့် သိလိုက်ပါတယ် သူလည်း လရောင်ကို ကြိုက်နေမှန်း။ အစက ကောင်မလေးက သူ့ကို ကြိုက်နေတယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ သူ့ကိုမပြောခင် လရောင်ဆီက အချစ်ကိုရဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ မရတာကြောင့် သူမမှာ သူမဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်ယောက် ရှိနေမှန်းသိခဲ့ရတယ်။

မဖြစ်ရဘူးလေ ... သူတို့ နှစ်ယောက် တွဲနေပါတယ်လို့ သတင်းထွက်ထားတာ သူနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ဖြိုးမင်းဟိန်းနဲ့ လရောင်နဲ့ သာ ကြိုက်သွားရင် ငါ့ရဲ့ မျက်နှာ ဘယ်နားသွားထားရမလဲ အဲဒါကြောင့် အကူညီတောင်းခဲ့တယ်။

"ကူညီပါကွာ ... သူငယ်ချင်း"

"လရောင်လည်း ငါ့ကိုကြိုက်သလို ခံစားရတယ် သူ့ဘက်က မိန်းကလေးဆိုတော့ မပြောရဲလို့ နေလိမ့်မယ်"

"ငါ ... ငါ စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ် အခုချိန်သူလည်း စာမေးပွဲနီးနေပြီလေ"

" သူငယ်ချင်း ကျေးဇူးပါကွာ"

"လရောင် တစ်ယောက်တည်းလား ... "

"မဟုတ်ပါဘူး ဒီနေ့ကိုဖြိုးနဲ့ ပြန်မှာ "

"လရောင် ပြောထားတာ မှတ်မိသေးလား။ ဒီနေ့ကိုထက် မွေးနေ့ဆိုတာ "

"မှတ်မိပါတယ် ကိုထက်ရဲ့ လရောင်ခဏနေမှ လာခဲ့မယ်လေ"

"ကိုထက်နဲ့ အခုလိုက်ပေးလို့ မရဘူးလား"

ကားပေါ်ကနေ မျက်နှာပျက်သွားတဲ့ သူ့ကြောင့် မတတ်နိုင်ခဲ့။

"ဒါဆိုလည်း လိုက်ခဲ့ လိုက်မယ်လေ"

ကားပေါ်တက်လိုက်စဉ်မှာ ပဲ တွေ့လိုက်တာရတာက ကိုဖြိုး သူ့ကို ကြည့်နေတာပဲ။

သူ့ကို စကားလှည့်ပြောဖို့ လုပ်တော့ ထွက်သွားတဲ့ ကားကြောင့် မတတ်နိုင်ခဲ့။

လူကသာကားပေါ်မှာ စိတ်က ကိုဖြိုးဆီရောက်နေတာ သူသိနိုင်ပါ့မလား။

အဲဒီနေ့က ကျောင်းဝတ်စုံနဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် သူမပြန်လာမဲ့ အချိန်ကို သူတို့ လမ်းထဲက အုတ်ခုံမှာ ထိုင်စောင့်နေခဲ့တာ ဘယ်သူ့ကို အငြိုးထားပြီး ရွာချနေမှန်းမသိတဲ့ မိုးမင်းကြီးသာ သိလိမ့်မယ်။

မိုးကတော့ စိတ်တိုင်းကျ ရွာကျနေပြီး မိုးစိုခံရတဲ့ သူကတော့ အရိုးဆွေးမတတ် အေးနေသည် ။ သူကတော့ သူ့ကိုအေးတာထက် ပြန်မလာသေးတဲ့ သူမကို စိုးရိမ်နေမိတယ်။

လမ်းထဲမှာ လည်း တော်တော်မှောင်နေပြီမို့ သူအုတ်ခုံကထလိုက်
စဉ် သူညနေက တွေ့လိုက်သော ကား၊ သူမ ပါသွားတဲ့ ကားလေး သူမ
အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်သွားသည်။ ။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာတဲ့ သူမနဲ့ တစ်ဖက်က ထီးတစ်ချောင်းနဲ့ သူမ
ကို မိုးပေးနေတာတွေ့ပြီး စိတ်ထဲအလိုမကျပေ။ သူမအိမ်ရှေ့နားမှာ နာ
ရီပိုင်းလောက် ထပ်ရပ်နေပြီး သူမအခန်းက မီးပိတ်သွားမှ အဲဒီနေရာက
နေ ထွက်ခဲ့သည်။ ။